

Жив собі селянин. Жив не тужив, ще й вірного пса мав.
Пес не полишав господаря, скрізь ходив за ним слідом.
Від хати до корівника. Від курей до коней.

По неділях селянин із псом надягали кепки і вирушали на полювання. Селянин ішов попереду, а пес — позаду. Цілий день селянин тільки й командував:

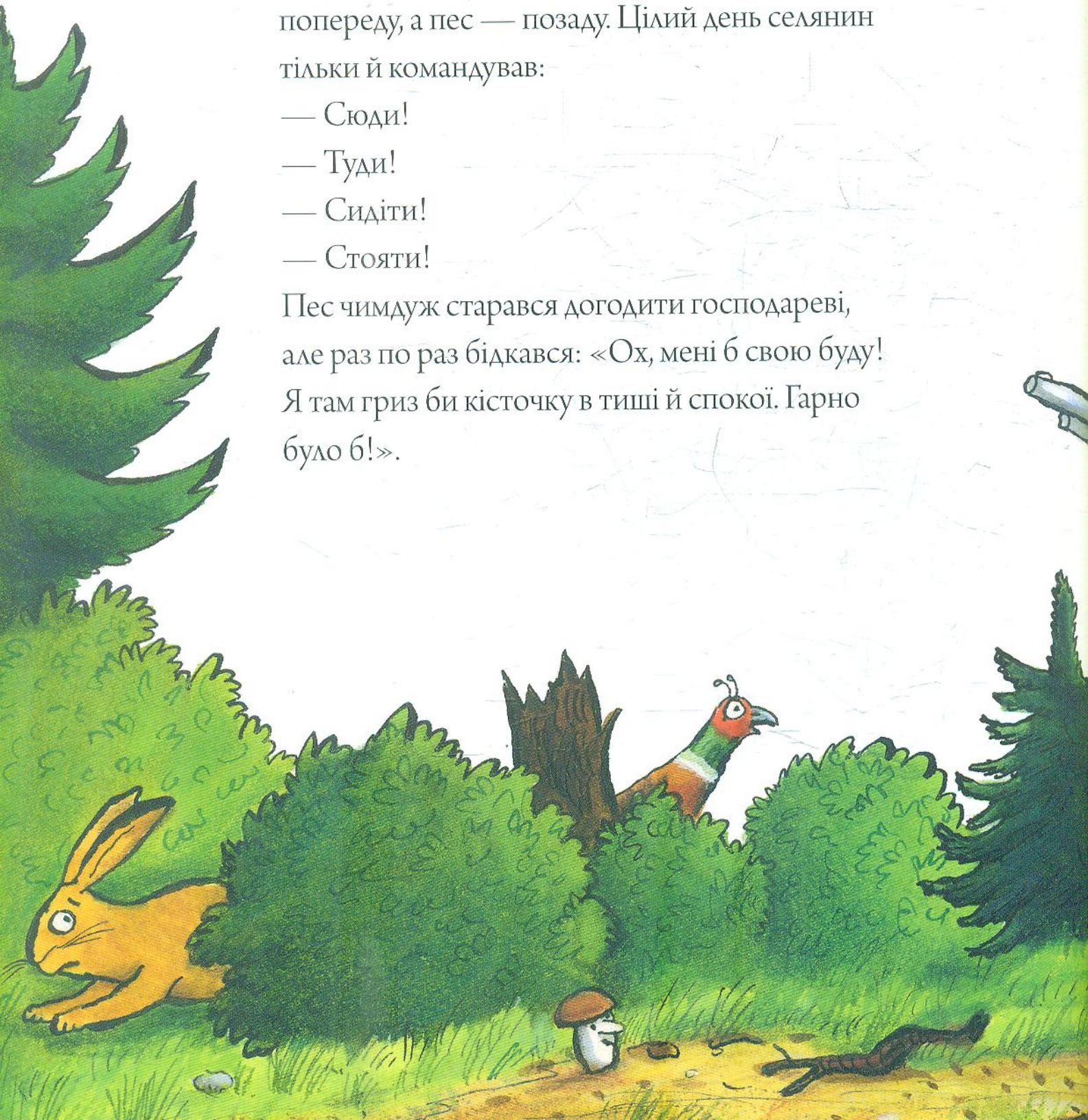
— Сюди!

— Туди!

— Сидіти!

— Стояти!

Пес чимдуж старався догодити господареві, але раз по раз бідкався: «Ох, мені б свою буду! Я там гриз би кісточку в тиші й спокої. Гарно було б!».

А ще в селянина була кицька. Цілими днями вона нявчала господареві:

— Іди-но сюди!

— Відчини мені двері!

Селянин щоразу відчиняв, але кицька все одно нарікала:

«Ох, мені б маленькі дверцята, за моїми мірками, і щоб я могла сама їх відчиняти! Тоді не довелося б нявчати щоразу, коли я йду на важливу зустріч».